

ΕΤΟΣ 58ον

31 Ιανουαρίου 2010

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 5 (2957)

ΜΕΤΑΝΟΙΑ: ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΞΟΡΙΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἡ εὐαγγελικὴ παραβολὴ τοῦ ἀσώτου μέσα ἀπὸ τὸν παραστατικὸ λόγον τῆς ἀπεικονίζει τὸ μυστήριον τῆς ἀνομίας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλήλα καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς ἀποδοχῆς καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Μὲ τρόπο ἀξεπέραστο παρουσιάζει τὴν πτώση καὶ τὴ μετάνοια τοῦ ἀνθρώπου, τὴν ἀποστασία του καὶ τὴν ἐπιστροφὴ του.

Ἡ περιπλάνησή μας στὸν κόσμον

Ὁ νεώτερος γιὸς «ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακράν». Ὁ ἄσωτος γιὸς, μᾶς ἴλει τὸ ἱερό κείμενον, ἔφυγε καὶ ἐγκατέλειψε τὸ σπίτι του πηγαίνοντας σὲ μακρινὴ καὶ ξένη χώρα. Τὸ συμβολικὸ βάθος αὐτῆς τῆς εἰκόνας εἶναι σπουδαῖο. Ὅσο καὶ ἂν μᾶς φαίνεται παράξενον, ἡ ζωὴ μας σ' αὐτὸ τὸν κόσμον εἶναι ἀποδημία, εἶναι ἐξορία σὲ ξένη χώρα. Καὶ αὐτὸ γιατί ἡ περιπλάνησή μας στὸν κόσμον ἀναποδογυρίζει τὴν ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ. Συσκοτίζει τὴ σκέψη μας καὶ διαβρώνει τίς πνευματικὲς μας εὐαισθησίες. Ἀνατρέπει τὰ σταθερὰ μέτρα καὶ κριτήρια μὲ τὰ ὁποῖα ζυγίζουμε τὰ πράγματα τοῦ κόσμου καὶ ἀξιολογοῦμε τίς προτεραιότητες τῆς ζωῆς.

Ζοῦμε σ' ἓναν κόσμον ποῦ εἶναι ἀνίκανος νὰ ἀναγνώρισει καὶ νὰ ἐμπιστευθεῖ τὸν Θεὸ ὡς δημιουργὸ καὶ σωτῆρα του, ὅπως μᾶς βεβαιώνει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. «Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ ὁ κόσμος αὐτὸν οὐκ ἔγνω», δηλαδὴ ὁ Χριστὸς ἦρθε καὶ ἦταν μέσα στὸν κόσμον καὶ ἐξαιτίας του δημιουργήθηκε ὁ κόσμος, ὅμως «ὁ κόσμος» δὲν τὸν ἀναγνώρισε. Ἡ διαδρομὴ τῆς ζωῆς μας γίνεται ἐξορία ὅταν διαπιστώνουμε ὅτι αὐτὸς ὁ κόσμος, δημιουργημένος ἀπὸ τὸν Θεὸ, παραδίδεται καὶ κυριαρχεῖται ἀπὸ τὸν «ἄρχοντα τοῦ αἰῶνος τούτου». Τὸ φρόνημα τοῦ κόσμου διαστέλλεται καὶ διαχωρίζεται ἀπὸ τὸ φρόνημα τοῦ Θεοῦ μὲ μία κάθετη διαχωριστικὴ γραμμὴ, καθὼς «ὁστις φίλος εἶναι τοῦ κόσμου ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καθίσταται».

Ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος ζεῖ σὲ μιὰ ἐξορία καὶ ἀποξένωση ἀπὸ τὸν Θεὸ κα-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιε´ 11-32)

Η φιλευσπλαχνία τοῦ πατρὸς

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἔλεγε δύο υἱοὺς. Καὶ εἶπεν ὁ νεώτερος αὐτῶν τῷ πατρί· Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον. Καὶ μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας συναγαγὼν ἅπαντα ὁ νεώτερος υἱός, ἀπεδήμησεν εἰς χώραν μακρὰν· καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε τὴν οὐσίαν αὐτοῦ ζῶν ἀσώτως. Δαπανήσας δὲ αὐτοῦ πάντα, ἐγένετο λιμὸς ἰσχυρὸς κατὰ τὴν χώραν ἐκείνην, καὶ αὐτὸς ἠρξάτο ὑστερεῖσθαι. Καὶ πορευθεὶς ἐκολλήθη ἐνὶ τῶν πολιτῶν τῆς χώρας ἐκείνης· καὶ ἔπειθεν αὐτὸν εἰς τοὺς ἀγροὺς αὐτοῦ βόσκειν χοίρους. Καὶ ἐπεθύμει γεμίσει τὴν κοιλίαν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν κεραιτῶν ὧν ἤσθιον οἱ χοῖροι, καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ. Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθὼν εἶπε· πόσοι μισθοὶ τοῦ πατρὸς μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι! Ἄναστας πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ ἐρῶ αὐτῷ· Πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου· οὐκέτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποιήσόν με ὡς ἓνα τῶν μισθίων σου. Καὶ ἄναστας ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα αὐτοῦ. Ἐπι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος, εἶδεν αὐτὸν ὁ πατήρ αὐτοῦ, καὶ ἐσπλαγγίσθη, καὶ δραμῶν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν. Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· πάτερ, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμι ἄξιος κληθῆναι υἱός σου. Εἶπε δὲ ὁ πατήρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· ἔξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην, καὶ ἐνδύσατε αὐτόν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας, καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, θύσατε, καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν, ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε, καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη. Καὶ ἠρξάντο εὐφραίνεισθαι. Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν, καὶ προσκαλεσάμενος ἓνα τῶν παιδῶν ἐπυνθάνετο τί εἶη ταῦτα. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκει καὶ ἔθυσεν ὁ πατήρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν, ὅτι ὑγαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν. Ὁργίσθη δὲ καὶ οὐκ ἤθελεν εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατήρ αὐτοῦ ἐξεληθὼν παρεκάλεε αὐτόν. Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί· ἰδοὺ τὸσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρήλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον, ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ. Ὅτε δὲ ὁ υἱὸς σου οὗτος, ὁ καταφαγὼν σου τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτευτόν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ σὰ ἐστίν· εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν καὶ ἀνέζησε· καὶ ἀπολωλὼς ἦν καὶ εὐρέθη.

θῶς σπαταλῶ τὰ ποικίλα χαρίσματά του ἀσώτως, χωρὶς ὅρους καὶ ὅρια. Ζεῖ σάν νά μὴν ὑπάρχει Θεός, σάν νά μὴν ἦρθε ὁ Χριστὸς στὴ γῆ καὶ τότε ἡ τραγωδία τῆς ἐξορίας του γίνεται πιό πικρή. Στὴν προσπάθειά του νά γευθεῖ καὶ νά ἀποπλάυσει τὸν πλοῦτο τῆς ζωῆς, νά κατακτῆσει καὶ νά ἀποκτήσει πολλὰ, συνήθως τὸ πληρώνει ἀκριβὰ.

Ἡ ἐπιστροφή στό σπίτι τοῦ Θεοῦ Πατέρα

Τό πατρικό σπίτι γίνεται ὁ τύπος καὶ ἡ εἰκόνα τῆς ἀληθινῆς ζωῆς καὶ κοινω- νίας τοῦ ἀνθρώπου μέ τὸν Θεό στὴ βασιλεία Του. Ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολὴν: «Κάποιος ἄνθρωπος εἶχε δύο υἱούς. Καὶ ὁ νεώτερος ἀπ’ αὐτούς εἶπε εἰς τὸν πατέρα του, “Πατέρα, δός μου τὸ μερίδιον τῆς περιουσίας πού ἀναλογεῖ σ’ ἐμέ”. Καὶ ἐμοίρασε εἰς αὐτούς τὴν περιουσίαν. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ὁ νεώτερος υἱὸς ἐμάζεψε ὅλα καὶ ἐταξίδεψε σὲ μακρινὴν χώρα καὶ ἐκεῖ ἐσπατάλησε τὴν περιουσίαν του ζῶν βίον ἄσωτον. Ὅταν ἐξώδεψε ὅ,τι εἶχε, ἐγίνε μεγάλη πείνα εἰς τὴν χώραν ἐκείνην καὶ αὐτὸς ἄρχισε νὰ στερεῖται. Καὶ ἐπῆγε καὶ προσκολλήθηκε εἰς ἕναν ἀπὸ τοὺς πολίτας τῆς χώρας ἐκείνης ὁ ὁποῖος τὸν ἔστειλε εἰς τὰ χωράφια του νὰ βόσκη χοίρους. Καὶ ἐπιθυμοῦσε νὰ γεμίσῃ τὴν κοιλία του ἀπὸ τὰ ξυλοκέρατα πού ἔτρωγαν οἱ χοῖροι καὶ κανεὶς δὲν τοῦ ἔδινε τίποτε. Τότε συνῆλθε εἰς τὸν ἑαυτὸν του καὶ εἶπε, “Πόσοι μισθωτοὶ ἐργάται τοῦ πατέρα μου ἔχουν ἀρκετὴν τροφὴν καὶ τοὺς περισσεύει, ἐνῶ ἐγὼ χάνομαι ἀπὸ τὴν πείναν! Θά σπκωθῶ καὶ θά πάω εἰς τὸν πατέρα μου καὶ θά τοῦ πῶ, Πατέρα, ἁμάρτησα κατὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐνώπιόν σου, δὲν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱὸς σου. Κάνε με σάν ἕνα ἀπὸ τοὺς μισθωτοὺς ἐργάτας σου”. Καὶ ἐσπώθηκε καὶ ἦλθε εἰς τὸν πατέρα του. Ἐνῶ δὲ ἦτο ἀκόμη μακρῦα, τὸν εἶδε ὁ πατέρας του καὶ τὸν σπλαγχνίσθηκε καὶ ἔτρεξε καὶ ἔπεσε εἰς τὸν τράχηλόν του καὶ τὸν κατεφίλησε. Τοῦ εἶπε δὲ ὁ υἱός, “Πατέρα, ἁμάρτησα κατὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐνώπιόν σου καὶ δὲν εἶμαι πλέον ἄξιος νὰ ὀνομάζωμαι υἱὸς σου”. Ἄλλ’ ὁ πατέρας εἶπε εἰς τοὺς δούλους του, “Βγάλτε τὴν στολὴν τὴν πρώτην καὶ ντύσατέ τον καὶ δώστε του δακτυλίδι γιὰ τὸ δάκτυλό του καὶ ὑποδήματα γιὰ τὰ πόδια του, καὶ φέρετε τὸ θρεμμένο μοσχάρι καὶ σφάξατέ το καὶ ἄς φᾶμε καὶ ἄς εὐφρανθοῦμε διότι ὁ υἱός μου αὐτὸς ἦταν νεκρὸς καὶ ἀνέζησε, ἦταν χαμένος καὶ εὐρέθηκε”. Καὶ ἄρχισαν νὰ εὐφραίνωνται. Ὁ υἱὸς τοῦ ὁμοῦ ὁ μεγαλύτερος ἦτανε στό χωράφι καὶ ὅταν ἐπέστρεφε, καθὼς ἐπλησίασε εἰς τὸ σπίτι, ἄκουσε μουσικὴ καὶ χορούς. Ἐκάλισε τότε ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπηρετάς καὶ ἐρώτησε τί ἐσήμεναν αὐτά. Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε, “Ἦλθε ὁ ἀδελφός σου, καὶ ὁ πατέρας σου ἔσφαξε τὸ θρεμμένο μοσχάρι, διότι τὸν ἀπέκτησε πάλιν ὑγιαίνοντα”. Αὐτὸς ὁμοῦ ἐθύμωσε καὶ δὲν ἤθελε νὰ μπῆ. Ὁ πατέρας του ἐβῆκε ἔξω καὶ τὸν παρακαλοῦσε, ἀλλ’ αὐτὸς ἀπεκρίθη εἰς τὸν πατέρα του, “Τόσα χρόνια σέ δουλεύω καὶ ποτέ δὲν παρέβηκα ἐντολὴν σου, σ’ ἐμέ ὁμοῦ ποτέ δὲν ἔδωκες οὔτε ἕνα κασίκι, διὰ νὰ διασκεδάσω μὲ τοὺς φίλους μου. Ὅταν ὁμοῦ ἦλθε ὁ υἱός σου αὐτός, πού κατέφαγε τὴν περιουσίαν σου μὲ πόρνες, ἔσφαξες γι’ αὐτὸν τὸ θρεμμένο μοσχάρι”. Ὁ πατέρας τοῦ εἶπε, “Παιδί μου, σὺ εἶσαι πάντοτε μαζί μου καὶ ὅ,τι ἔχω εἶναι δικό σου. Ἐπρεπε νὰ εὐφρανθοῦμε καὶ νὰ χαροῦμε διότι ὁ ἀδελφός σου αὐτὸς ἦτανε νεκρὸς καὶ ἀνέζησε· χαμένος ἦτανε καὶ εὐρέθηκε”».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέηλα,

Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἐκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

καὶ ἡ ἐμπειρία τῶν Ἁγίων μᾶς βεβαιώνουν γιὰ αὐτὴ τὴν πραγματικότητα. Μᾶς προτρέπουν γιὰ τὴν ἐπιστροφή ἀπὸ τὸ ἀδιέξοδο τῆς ἐξορίας τοῦ ἀσώτου. Ἡ εὐαγγελικὴ παραβολὴ καὶ ἡ ὑμνολογία τῆς κατασκευτικῆς περιόδου πού διανύουμε μᾶς βοηθοῦν νὰ ξαναδοῦμε τὴν πνευματικὴ μας κατάσταση μέσα σ’ αὐτὴ

31 Ιανουαρίου 2010: ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ (ΙΖ΄ ΛΟΥΚΑ)

Κύρου καί Ἰωάννου τῶν Ἀναργύρων καί τῶν σὺν αὐτοῖς μαρτύρων († 311). Τῶν ἐν Κορίνθῳ ἑξ̄ μαρτύρων († 251), Ἥλια νεομάρτυρος τοῦ ἐν Καλαμάτῃ, Ἀρσενίου ὁσίου τοῦ ἐν Πάρῳ. Ἦχος: α΄ – Ἐωθινόν: Α΄ – Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. στ΄ 12-20 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιε΄ 11-32.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 7 Φεβρουαρίου, τῆς Ἀπόκρεω.
Ἀπόστολος: Α΄ Κορ. ν΄ 8-θ΄ 2 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. κε΄ 31-46.

τὴν προοπτικὴ: «Εἰς ἑαυτὸν δέ ἐλθῶν» (Λκ. 15,17).

Ὅταν βρίσκουμε τὸν ἀληθινὸν μας ἑαυτὸ, ξαναβρίσκουμε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ καί τῆς ἐπινοήσεώς μας μέ τὸν Θεό. Τότε ἡ μετάνοια γίνεται ἕνα βαθύ βίωμα, μιά πνευματικὴ ἐμπειρία τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ποῦ μᾶς θεραπεύει ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τῆς ἁμαρτίας. Τότε ὁ ἀγῶνας μας ἀποκτᾷ ἄλλο νόημα καί δυναμικὴ. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι, ἔστω καί ἂν οἱ πτώσεις καί οἱ ἀδυναμίες μας εἶναι πολλῆς, δέν μᾶς βυθίζουν πλεόν στὴν ἀπόγνωση. Ἔστω καί ἂν τὰ πάθη καί τὰ λήθη μας, εἶναι μεγάλα καί μᾶς ταλαιπωροῦν δέν μᾶς τρομάζουν πιά. Οἱ ἐνοχές μας, ὅσο βαριές καί ἂν εἶναι, δέν μᾶς ἀρρωσταίνουν ψυχικά. Ἄλλο ἕμμενες ἐνοχές, κατάθλιψη, φόβος, ἄγχος, πληγωμένος ἐγωισμὸς, γιὰ τίς ἁμαρτίες καί τὰ λήθη ποῦ κάναμε, καί ἄλλο ἐσωτερικὴ συντριβή, ταπείνωση, ἀλλήλα καί ψυχικὴ γαλήνη ἡ ὁποία ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ἀγάπη καί τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ, ποῦ μᾶς ἀποδέχεται καί μᾶς περιμένει ὑπερνικῶντας τὴν ἁμαρτωλότητά μας.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἂν αἰσθανόμαστε «εὐτυχισμένοι ὑπαρξιακά», ἄνετοι καί βολεμένοι στὸν παρόντα κόσμον, τότε γιὰ τὴν ἄναζητήσουμε καί νὰ βροῦμε μίαν εὐτυχία ποῦ δέν καταλαβαίνουμε ὅτι χάσαμε ἢ τουλάχιστον δέν νιώθουμε ὅτι μᾶς λείπει; Ἄν δέν νιώθουμε ἐξόριστοι καί ἀποξενωμένοι ἀπὸ τὴν κοινωρία τοῦ Θεοῦ, τότε γιὰ τὴν ἄναζητήσουμε καί ποῦ πρέπει ἄραγε νὰ ἐπιστρέψουμε; Ἴσως θὰ πρέπει νὰ νοσταλγήσουμε τὴν χαμένη χαρὰ στὴν ἀντίπερα ὄχθη τῆς ὄντως ζωῆς, γιὰ νὰ μπορούμε νὰ ζοῦμε καί νὰ ὁμολογοῦμε αὐτὸ ποῦ ἔλεγε ἕνας ὀρθόδοξος μοναχός: «Πιστεύω Κύριε σέ Ἐσένα γιὰ τὸ ἕξ ἀπὸ Ἐσένα δέν ὑπάρχει τίποτε γιὰ ἐμένα». Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ν. Κ.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΠΡΙΟΥ»: 1) Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στὸν Ἱ. Ναὸ Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου) Ἀθήνα. Προηγείται ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, στὴν ὁποία περιστασιακῶς θὰ χοροστατεῖ ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος καί θὰ ὁμιλεῖ. 2) Κάθε Δευτέρα καί ὥρα 4.30 μ.μ. γίνεται τὸ κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου» στὸν Ἱ. Προσκυνηματικὸν Ναὸ Ἁγίας Βαρβάρας στὸν ὁμώνυμον Λῆμον Ἀττικῆς. Προηγείται ἡ Παράκλησις τῆς Ἁγίας καί ὁμιλεῖ ἕνας ἀπὸ τοὺς Ἐφημερίους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλον ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής· Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίτισις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ' ὅλον τὸν κόσμον μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

---